

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XVI. Profundam passionis Christi oblivionem, in salutis negotio rem periculi plenam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

quam recentiores passim eos S. Bernardo attribuunt) quibus ille Christum ita loquentem facit, & cum ingrato peccatore expostulantem.

Homo, vide quae pro te patior.

Ad te clamo, qui pro te morior.

Vide penas quibus afficior.

Vide clavos quibus confodior.

Cum tantus sit dolor exterior;

Interior planctus est gravior,

Tam ingratum dum te experior.

C A P V T X V I.

Profundam passionis Christi oblivionem, in salutis negotio rem periculi plenam esse.

EXtremum hoc esto, ad jugem in animis nostris exfuscandam passionis Christi memoriam, atque ad piam circa Crucifixum exercitationem, incitamentum: quod licet ex haecenus dictis videatur fortasse non difficulter intelligi; tamen credidi non fore inutile, si illud seorsum exponerem, & triplici ista ratione, tametsi paucis, affirmarem.

Prima: quòd veluti proximè jam à nobis dictum est, tanti, tam singularis, tamq; necessarij beneficij, quod Christi morte ac passione accepimus, oblivisci; animi sit sanè adversus ipsum amantissimum, ac profusissimum Redemptorem ingratissimi; eiq; proinde non possit speciali quâdam ratione non displicere. Ut autem ait S. Bernardus: *Peremptoria res est ingratitude, hostis gratia, inimica salutis.* Et rursum: *est ventus urens, siccans sibi fontem pietatis, rorem misericordiae, fluent a gratia, &c.*

*Serm. de 7.
miseric.
Serm. 51. in
Cant.*

Quod si universim, seu respectu cujusvis Divini beneficij, verum est: quanto magis sibi fontem obstruet caelestis gratia,

gratiæ, quæ ad eò nobis ad salutem necessaria est, qui adversus fontem ipsum gratiæ, & caput omnium divinorum beneficiorum, hoc est adversus ipsam Christi passionem ac mortem, adeò extiterit ingratus? Hinc enim idem Doctor mellissuus non dubitat asserere: *Nihil ita displicet DEO, præsertim in filij gratiæ, quàm ingratitude.* Et expressius in eam rem Doctor Seraphicus: *Quid pejus, inquit, aut magis mortiferum aut pestiferum, quàm passionibus Christi non compati, aut tanti beneficii ingratum existere?*

Serm. de 7.
miseric.
p. 2. sim.
c. 6.

Alter: quòd qui hanc ratione per cæcam quandam, fœcordiam, vivit immemor dolorum ac vulnerum Salvatoris, inconsultè se privet singulari, & (secundùm S. Augustinum) præ cæteris efficaci remedio, adversus diaboli tentamenta, & cupiditates illecebrosas; quæ nisi sedulò omniq; ope provideamus, facilè nos in peccatum pertrahunt, discrimenq; salutis. Idq; non Patres modò, sed Scriptura etiam non obscure significat; dum sollicitius nos admonet, sive (uti vidimus) ut Christum passum recogitemus, ne fortè deficiamus animis nostris adversus peccatum repugnantes; sive, ut hanc ipsam cogitatione tanquam scuto armemur, in quo videlicet possimus omnia inimici tela ignea excipere & extinguerè. Sic enim in sua priori epistola S. Petrus: *Christo igitur in carne passo (inquit) & vos eadem cogitatione armamini; quia qui passus est in carne desijt à peccatis: ut jam non desiderijs hominum; sed voluntati DEI, quod reliquum est in carne vivat temporis.* Quibus aperte significat: Hominem passionis Christi memoriâ ac cogitatione armatum, ad ipsius Christi imitationem, ita mori peccatis, ut jam non obsequatur carnis suæ desiderijs, sed in tempus reliquum, DEO vivat, ejusq; voluntati subserviat. Adeòque, quod dicebamus, assiduam passionum Christi meditationem, esse veluti quoddam animæ scutum impenetrabile: quò etiam nonnulli trahunt illud Threnorum Jeremiæ: *Dabis eis scutum*

1. Pet. 4.

Eccl. Pint. scutum cordis laborem tuum: hoc est, inquit, laborem passionis tuæ, quo tanquam scuto protegantur adversus irruentes tentationes.

Thren. 3.

Verùm ad certam peccati fugam quantopere conducatur jugis circa Christum crucifixum exercitatio; alius occurrit magis opportunus dicendi locus.

Postrema: quòd eadem ingrata passionis Christi oblivio, animum arguat, ex indole suâ (ut ita loquar) & suo tanquam ingenio ad spirituales res atque divinas, parum propensum ac comparatum. Nam profectò tam rara in multorum animis mortis filij Dei memoria, luce clarius signum est, vel admodum infirmæ ac languescantis fidei, vel exigui amoris erga tam amantem atque profusum liberatorem, vel modicæ sanè æstimationis tanti tamq; immensi beneficii, vel animi denique de æterna sua salute parum solliciti. Quibus ex capitibus clarum est, æternam ipsam hominis salutem in non exiguum discrimen adduci. Ut non temerè autores ij qui de signis ac notis divinæ prædestinationis agunt; uti passionis Christi gratam memoriam inter notas divinæ electionis; ita è diverso nullam aut exiguam ejus recordationem ac sensum, inter signa computent æternæ reprobationis. Videri potest inter alios Julius Recupitus opusculo de ea materia; ubi capite 16. istud pluribus confirmat, scilicet oblivionem passionis Christi signum reprobationis esse.

Denique quodam loco S. Bernardus, cùm de opere nostræ redemptionis ageret, illudq; (quasi indignabundus) quæreret: *Quid ad hæc dormitat affectio?* Mox quasi vocem corrigens subjungit: *Immo verò mortua est illa, non dormit, quæ huic beneficio non respondet, quæ se totam non effundit in gratiarum actionem, & vocem laudis.* Ita Bernardus.

In ps. Qui habit.

serm. 14.

Veruntamen sufficere hætenus, tum de hoc capite, tum universè de incitamentis ad piam circa Christum crucifixum occupationem, prout usus erat, disputasse.

CAPVT